

Zsolt 17,1-7

URam, hallgasd meg igaz ügyemet, figyelj esedezéseimre! Ügyelj imádságomra, mert ajkam nem csalárd. Tőled jön felmentő ítéletem, hiszen látja szemed az igazságot. Megvizsgáltad szívemet, meglátogattál éjjel. Próbára tettél, nem találsz bennem álnokságot, nem jön ki ilyen a számon. Bármit tettek az emberek, én a te beszédedre figyelve őrizkedtem az erőszakosok útjától. Lépteim ösvényeidhez ragaszkodnak, nem inognak meg lépteim. Hozzád kiáltok, mert meghallgatsz, Istenem. Fordítsd felém füledet, hallgasd meg beszédemet! Tégy csodát híveddel, mert te megszabadítod azokat, akik jobboldhoz menekülnek támadóik elől.

Lk 14,15-24

Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt hozzá: Boldog az, aki Isten országának vendége. Ő pedig a következőképpen válaszolt: Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van! De azok egytől egyig mentegőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! A másik azt mondta: Öt pár ökröt vettem, megyek, hogy lássam, mit érnek. Kérlek, ments ki engem! Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek. Amikor visszatért a szolga, jelentette mindezt urának. A ház ura ekkor megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat! A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam. Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.

A kegyelem ismeretének veszélye: nem veszed komolyan. Aki sokat hallott már arról, hogy Isten milyen irgalmas, megbocsájtó, nagy kegyelmű, az beleeshet a példázat meghívottjainak hibájába: Addig pakol más dolgokat az Isten hívására való válasz elé, hogy végül lemarad róla.

Hogyan kerülhetem el, hogy kiüresedjen számomra Isten kegyelme?

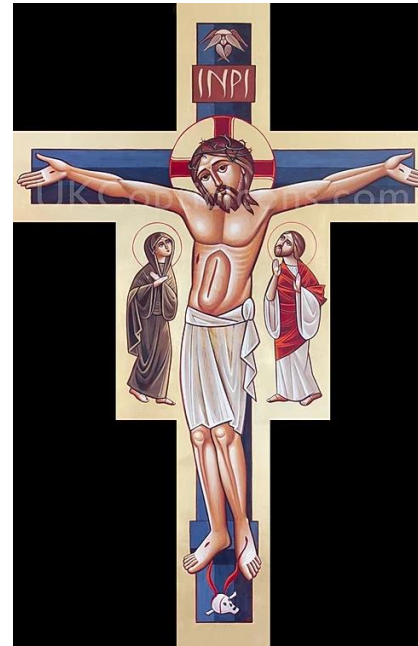
Két dolog segíthet ebben a példázat alapján:

1. A kegyelem nagyságának felismerése

2. A saját rászorultságom felismerése

Mindkettőt Krisztus Keresztjét szemlélve ismerhetem meg igazán. Milyen hatalmas az a szeretet, amely önmagát áldozza oda azért, hogy minket magához fogadhatson!

Nem volt ismeretlen számomra ez a gondolat, de igazán akkor jött

közel hozzám, amikor Kairóban a szemétszedők nyomornegyedében megnéztük azt az elképesztő méretű barlangtemplomot, amit az ott élő kopt keresztények vájtak ki a hegyből, s a vezetőnk szájából hallottam vissza: „Krisztus a kereszten mindenki felé kitérte a karjait – keresztények, zsidók, moszlimok és buddhisták felé –, hogy hozzá mehessünk.” Talán azért is volt az ő szájából ennek akkora ereje, mert ezek az emberek mintha a Golgotán élnének: ki- és megvetetten, hiszen szemétszedésből, és válogatásból tartják fenn magukat. S közben óriási, minket nyugatiakat megszégyenítő nagy hittel és örömmel élnek meg a maguk kereszténységét, ezt a befogadó szeretetet.

S ahogy nézem a keresztet, azt a fájdalmas mindent feláldozó szeretetet, amivel Krisztus felém is kitérte a kezét, arra is rádöbbenek, hogy bizony nagy lehetett itt a baj, ha ilyen áldozatra volt szükség a gyógyításához. Mint amikor bemegyek egy panasszal az orvoshoz, aminek nem is tulajdonítok különösebb jelentőséget, de amikor meglátom az orvos arcát a panaszom hallatán, akkor rájövök, hogy itt nagy lehet a baj... s akkor ijedek meg igazán.

De nem nagyobb a baj, mint a kegyelem. Krisztus lakomára, örömteli baráti összejövetelre, ha úgy tetszik buliba hív minket! Viszont vegyem komolyan ezt a kegyelmet! Erre hív minket Jézus ezzel a történettel.